

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Impatientiâ omnes casus fieri truculentiores; patientiâ aute[m]
eme[n]dari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

non natalibus nos, nec nominum claritate distinxit, nisi dum sumus. Ubi vero ad finem mortalium venimus est: Discede, inquit, ambitio: Omnium que terram premunt, siremps lex est. Ad omnia patienda, pares sumus. Nemo alteri fragilior est, nemo in crastinum sui certior. Alexander Macedonum rex discere Geometriam infelix ceperat, sciturus, quam pusilla terra esset, ex qua nimium occupauerat. Ita dico, infelix, ob hoc, quod intelligere debebat, falsum se gerere cognomen. Quis enim magnus in pusillo esse potest? erant illa, que tradebantur subtilia, & diligenti intentione discenda, nam que percipere posset vesanus homo & trans Oceanum cogitationes suas mittens? Facilia, inquit, me doce. Cui preceptor: ista, inquit, omnibus eadem sunt, aequè difficilia. Hoc puta rerum naturam dicere. Ista, de quibus quereris, omnibus eadem sunt, nulla dari facilia possunt: sed quisquis volet, sibi ipsi illa reddet facilia. quomodo? equanimitate.

Quod & alio loco docens ostendit, impatientiam plagam fieri luculentior. Verba eius sunt: *Auersus hos muniendi sumus. Nullus, contra fortunam, inexpugnabilis murus est. Intus instruamur. Si illa pars tuta est, pulsari homo potest, capi non potest. Quod sit hoc instrumentum, scire desideras? Nihil indignetur, sibi accidere, sciatque, illa ipsa, quibus laedi videtur, ad conseruationem vniuersi pertinere, & ex his esse, que sursum mundi officiumque consummant. Placeat homini, quidquid Deo placuit: ob hoc seipsum suam miretur, quod non potest vinci, quod mala sub se tenet; quod ratione, qua valentius nihil est, casum, doloremque & iniuriam subigit. Ama rationem: huius te amor contra durissima armabit. Catulorum amor in venabula impingit feras, quas feritas & inconsultus impetus praestat indomitas. Inuenilia nonnunquam ingenia cupido gloria in contemptum tam ferri, quam ignium misit. Species quosdam atque umbra virtutis in mortem voluntariam trudit. Quanto his omnibus fortior ratio est, quanto constantior: tanto vehementior, per metus ipsos, & pericula, exhibit. Hoc in exemplis sacris clarum est. Quid profuisset Patriarchae Iacob, contra tot casus furere? patienter omnia tulit, & consecutus est, quod ei benedictio paterna impertiuit. Iosephum Patriarcham, qui casus non rotarunt? emerfit tandem, non se fortiter defendendo, sed fortiter omnia tolerando. Iob per quas non procellas iuit? quantis non rebus spoliatus est? Dominus autem benedixit nouissimis Iob magis, quam principio eius. Dauid, per quot hostes & hastas se non penetrauit? Et penetrauit tamen, regnauitque, semper triumphans post pugnas, Tobiae quoque &*

VII.

Idem lib. I. epist. 74.

Iob. 42. 12.

Tob. 12. 13. que & opes, & filium, & oculos restituit Deus, post multas & graues persecutiones: nempe *quia acceptus erat Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum.* Hæc est Fortunæ rota, in qua, qui potest, deprimi æquo animo, solet extolli. Qui autem subactus indignatur, gemit, rotamque excutiendo succutit, grauius feritur. Satis fuisset Sauli, victum esse; satis fugisse, satis sagitta ictum; sed ille, ne caperetur, aut ab alijs interficeretur, *arripuit gladium, & irruit super eum.* Quis dicat, interfectorem sui fortiter fecisse? fortiter fecisset, si, inter aduersa, viuere sustinisset. Suffecisset Achitopheli ad humiliationem, *quod non fuisset factum consilium eius.* Impatiens fuit; & suspendio infortunia velut in fascem colligauit. Rectè atque sapienter quisque faceret, si non ipse sibi, per impatientiam, mala grauiora accerferet, sed diuinæ prouidentia dispositionique se, & sua omnia subijceret. Nemo melius nouit, quid nobis proffit, summo gubernatore, quem qui vult corrigere, experitur, non illum regendo, sed se corrigendo errauisse.

VIII. Præclarè id mundi Paterfamilias sapientissimus, teste Blo-
Ludou. Blof. fio, docuit aliquando, *cum virgo Gertrudis commiseratione mota, or-
in Monili raret pro quadam persona, quam audierat impatienter conquerentem,
spirit. c. 10. quod Deus grauamina sibi immitteret saluti sue minus conuenientia. Re-
Vide Supra spondit enim ei Dominus: Dices illi, pro qua oras, ut, quia sine ali-
cap. 26. n. 4. qua saltem tribulatione vel molestia regnum cæleste obtineri nõ
Solonis si- mile dictum. potest, eligat, atque indicet, quænam grauamina sibi vtilia esse
putet? Et, cum hæc ipsi euenerint, seruet patientiam. Inqui-
bus verbis Domini Gertrudis intellexit, periculosissimum genus impa-
tientie esse, quando homo peruersè ac superbe eligere vult, quæ ferat: di-
cens saluti sue minus congruere, seqq. non posse sustinere ea grauamina,
quæ sibi à Deo immittuntur. Oportet enim, ut quilibet semper confidat,
illud conuenientissimum & vtilissimum esse, quod sibi Deus imponit, aut
euenire permittit: & quando hæc non omnino patienter sustinet, inde se
ipsum humiliare debet. Hæc est ars vtilissima & maximè mortali-
bus omnibus necessaria, non velle regere mundi Rectorem, sed re-
gimen illius pati, & optimum existimare; illumque semper cole-
re. Non colimus Deum, ut hic felicitatem habeamus. Quanti illam
habent, qui non colunt Deum? ait Sanctum illud ingenium, nec ut hic
senescamus, & decrepiti efficiamur. Quanti senescunt blasphematores
Dei? Nec ideo colendus est Deus, ut cultores illius habeant filios, & non
sint steriles. Filios enim Deus & onagris, & serpentibus dat. Non ergo
pro magno*

S. Augustin.
l. 50. Hom.
hom. 10.